

til de Procenter, som bleve tagne, saa at jeg ikke kan overbevise mig om, at man sidste Gang virkelig var heldig i Fordelingen. Der er imidlertid ved denne Indkomsskatlov en Mangel, som synes mig at være meget væsentlig, og som ogsaa har foranlediget, at den høitæredede Minister særligt har udtalt sig om, hvorledes man ventte at fjerne den, idet det nemlig synes, at der ikke i Lovens findes nogenformelig Garanti for, at man virkelig skal kunne fremkalde Indtægten. Den høitæredede Minister siger i den Anledning i Motiverne, at man har overdraget Ansættelsen af Indtægten til Communerne. Men man maa herved dog lægge Mærke til, at de Mænd, som sidde i Commissionerne, ere hver især interesserede i, at Skatten bliver saa lav som mulig; thi det er dog aabenbart, at det er i enhver Statteholders, og altsaa ogsaa i Vigningscommissairernes Interesse, — og bagved Vigningscommissairerne staae de ansvarløse Beboere i Communen, der have samme Interesse, — at Skatten bliver saa lav som mulig; til at modstaae dette Tryk, troer jeg, at den Bestemmelse var heldig, som fandtes i det forrige Udkast — om den deri maatte fremtraade paa en mindre heldig Maade — men som ikke findes i det foreliggende, nemlig: at et vist Beløb skal frembringes. Regjeringen har troet igjennem Bestemmelsen i Lovudkastets § 2, om de 2 pCt., at kunne virke dertil; men jeg troer ikke, at der ligger den allermindste Garanti i den Bestemmelse; thi det, at overlade Folk, som skulle udrede en Skat, at tage et Honorar for deres Uleilighed af deres egenomme, kan, saavidt jeg seer, ikke fremkalde, at de skulle gjøre sig Umage for, at Skatten bliver høiere; naar Skatten bliver større, bliver Følgen kun, at de tage et større Honorar af deres egenomme. Det er nemlig dog aabenbart, at Staten ikke kan give slip paa Noget af det Beløb, som den anseer for nødvendigt at opkræve igjennem Indkomsskat, saa at man altsaa ved Calculen over, hvad der i det Hele taget maa udskrives, ogsaa maa medtage det Honorar, som skal tilfalde Communerne. Det er altsaa i Virkeligheden en Betaling, som Communerne yde til sig selv, og jeg indseer ikke, at der deri vil kunne søges noget Middel til at faae Indtægten frem,

hvilket dog ved en Skat, hvor Indtægten er Skatteobject, maa være af stor Betydning. Derimod forekommer det mig, at der er et Middel, som ikke ligger fjernt, nemlig det, at man indførte de i denne Indkomsskatlov indeholdte Bestemmelser som Norm for al den Beskatning i Communerne, der nu finder Sted efter Formue og Veilighed. Derved havde man det allerbilligste Middel til at faae Indtægten frem, idet Communen, for at faae det Beløb ud, som det communale Behov udkræver, vilde være nødsaget til at ordne Beskatningen saaledes, at den virkelige Indtægt kom frem; i saa Tilfælde vil vistnok enhver Enkelt have Interesse i, at hans Indtægt bliver sat saa lavt som muligt, men alle de Øvrige have samtidigt den Interesse, at enhver Enkelt sættes saa høit som muligt, det vil sige, disse Hensyn afbalancere hinanden. Det Apparat, der ved nærværende Forslag til Lov er sat i Bevægelse, forekommer mig at være saa aldeles kommunalt, at man ved en lille Redactionsforandring maatte kunne fremkalde et Udkast, som vilde oversføre de Bestemmelser, her ere foreslaaede, paa den communale Beskatning. Man har jo allerede i Kjøbenhavn gjort den Erfaring, at Indkomsskatten, om den ogsaa kan have sine Mangler, dog er en Besatningsmaade, man har følt sig tilfreds med, og som man har for Nar synes bedre om. Man har i Lovens om Kjøbstædernes Besatning af 1863 givet et Slags Forhaabning om, at man snart skulle komme til en Indkomsskat, idet man har udtalt, at indtil Videre skulle de have sit Forblivende med Formue- og Veiligheds-skatten, og det næste Skridt vil jo være at komme til en Indtægtskat. Efterat en Indkomsskat har været anvendt i Kjøbstæderne og paa Landet, i Henhold til Krigsskatloven af 1864, er man i de fleste Kjøbstæder, hvor man virkelig har søgt at gjøre Noget for en ligelig og god Besatning, successtvist kommen til, vel ikke at indføre en officiel Skatteindtægt, men dog at gjøre en saadan Skatteindtægt til Basis for Ansættelsen af Formue- og Veiligheds-skatten og tage denne af visse Procenter af denne ikke officielle Skatteansættelse. Der forekommer mig nu her at være et Punkt, som vel ikke indeholder et Motiv, hentet fra selve Besatningen, men som kunde gjøre